

Κυριακή της Σαμαρείτιδος: Να γίνουμε και μείς φωτεινοί

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

Για την ανάγκη του ανθρώπου να καλύψη την φυσική και την πνευματική Του δίψα κάνει λόγο το Ευαγγέλιο, την Κυριακή της Σαμαρείτιδος (Ιωάν., δ' 1-42).

Ο Χριστός βαδίζει από την Ιουδαία προς την Γαλιλαία, για να σκορπίση το φως της αληθείας Του, σε ανθρώπους που ζούν «εν σκότει και εν σκιά θανάτου». Στον δρόμο του, περνά από την εθνική Σαμάρεια, όπου «κεκοπιακώς εκ της οδοιπορίας», στέκεται στο φρέαρ του Ιακώβ, για να ξαποστάση και να ξεδιψάση.

Εκεί, συναντά την Σαμαρείτιδα, που κατά την καθημερινή της συνήθεια έρχεται να αντλήση ύδωρ. Έτσι, ξεκινά ένας διάλογος μοναδικός σε έκταση, σε δομή και σε βάθος νοημάτων, που οδηγεί σταδιακά στην αποκάλυψή Του.

Αρχικά, ο Κύριος, για να την προσεγγίση, «εξητήσατο ύδωρ πειν εκ αυτής, διψών την ταύτης διόρθωσιν και σωτηρίαν» (Στιχηρό προσόμοιο, Εσπερινός Τετάρτης της εβδομάδος της Σαμαρείτιδος). Ο Κύριος ενεργεί, όπως πάντοτε, με σχέδιο.

Διψάει για την σωτηρία και την διόρθωση της αμαρτωλής γυναίκας, η οποία, πάντως, αναζητάει να βρη «το ύδωρ το ζων», που θα την ξεδιψάση επί τέλους από την δίψα της αμαρτίας.

Για να κερδίση αυτήν την πονεμένη διψώσα ψυχή, ο Χριστός, στον μεταξύ των διάλογο, σπάει όλα τα στεγανά: Συνομιλεί με μια γυναίκα και μάλιστα Σαμαρείτιδα, πράγμα αδιανόητο για έναν άνδρα και μάλιστα Ιουδαίο, και αποκαλύπτει σε αυτήν, την αλλόφυλη και αμαρτωλή, όχι μόνον ποιος είναι αλλά και πως λατρεύεται ο αληθινός Θεός, «εν πνεύματι και αληθεία»!

Αληθινά μεγάλος ο Θεός της αγάπης! Αποκαλύπτει τον εαυτό του σε μια αμαρτωλή γυναίκα (Κυριακή της Σαμαρείτιδος) και σε έναν τυφλό (Κυριακή του τυφλού). Τι κοινό έχουν ο τυφλός και η Σαμαρείτιδα; Την ζήτηση και την δεκτικότητα, αλλά και την πίστη. Σκοτεινοί και οι δύο, σωματικά και ψυχικά, αναζητούν το φως το αληθινό. Και όταν το βρίσκουν, ευγνώμονες για το δώρο, το διαλαλούν και στους άλλους, για να φωτιστούν και κείνοι.

Χαρακτηριστική είναι, πράγματι, η κοινωνικότητα της Σαμαρείτιδος. Μόλις η ίδια ξεδιψά από «το ύδωρ το αλλόμενον εις ζωήν αιώνιον», σπεύδει να ενημερώση και τους συντοπίτες της, ώστε να ξεδιψάσουν και εκείνοι. Έτσι, η Σαμαρείτιδα αναδεικνύεται πραγματικά φωτεινή απόστολος. Φωτίζεται και φωτίζει. Αγιάζεται και αγιάζει. Χαριτώνεται και χαριτώνει.

Ας την παρακαλέσουμε θερμά να φωτίση και εμάς, τους κάθε λογής σκοτεινούς, να αναζητούμε το φως το αληθινό, με τον δικό της πόθο, και να φωτίζουμε, με την σειρά μας, και άλλους στην ζήτησή Του προς δόξα Θεού και για την δική μας ωφέλεια. Γένοιτο!

ΠΗΓΗ: [ΠΕΜΠΤΟΥΣΙΑ](#)